

Roomalaiskirjeen selitys 35

Room. 15:1–13

Kehotus kärsivällisyyteen ja yksimielisyyteen

Olemme käsitelleet apostoli Paavalin kirjettä roomalaisille. Kirjeen pääsisältönähän on ollut se, kuinka ihmisestä tulee vanhurskas eli Jumalalle kelpaava. Paavali on opettanut, että se tapahtuu, kun ihminen uskoo Jeesukseen

Nyt olemme edenneet Roomalaiskirjeen selityksessä sen viimeiseen osioon, jossa Paavali antaa kristityille neuvoja ja kehotuksia siitä, kuinka heidän tulee elää. On muistettava, että noiden kehotuksien ja ohjeiden tarkoituksena ei ole se, että me niitä noudattamalla saisimme Jumalalle kelpaamisen. Ei, se saadaan yksin uskomalla Jeesukseen; riippumatta kyvystä noudattaa kehotuksia.

Kun tämä tajutaan, voidaan näitten loppukehotusten oikea paikka kristityn elämässä ymmärtää. Ne eivät ole uskonelämän perustus tai rakennusaine. Ne ovat kehotusta siihen, että ihminen pysyy sillä perustalla, joka rakentaa hänen uskoaan. Ja se on Jeesus ja usko häneen.

Uskossaan heikot

Tällä kertaa käsittelemme loppukehotuksia, joiden teemana on krisittityjen ykseys ja yksimielisyys.

Meidän, jotka olemme vahvoja, on kestettävä heikkojen vajavuuksia. Emme saa ajatella vain sitä, mikä on itsellemme mieluista. Meidän on jokaisen otettava huomioon lähimmäisemme, ajateltava, mikä on hänelle hyväksi ja vahvistaa häntä.
(Room. 15:1–2)

Viime kerralla käsitelimme sitä, mitä Paavali tarkoitti uskossaan ”vahvoilla” ja uskossaan ”heikoilla” Rooman kristityillä. ”Heikot” olivat sellaisia, joiden omatunto oli Jeesuksen seuraamisessa vähän yliherkkä. Se ei sallinut heille sellaisiakaan asioita, joissa Raamatun mukaan ei ainakaan välttämättä ole mitään väärää. Rooman seurakunnassa tämä näkyi esimerkiksi sellaisena, että jotkut seurakunnan jäsenistä eivät syöneet lainkaan lihaa. Heidän omantuntonsa oli niin arka, että sen melestä lihansyönti vaaransi heidän suhteensa Jeesukseen.

Meidän aikanamme tällaisia ”heikkoja” nimitettäisiin ehkä ”ahdasmielisiksi” tai ”vanhoillisiksi” tai ”fundamentalisteiksi”. Rooman seurakunnassakin enemmistö eli ”uskossaan vahvat” piti heitä outoina ja siksi halveksivat heitä. Mutta Paavali kehotti, että sellaiseen ei pidä lähteä. Vahvojen on ”kestettävä heikkojen vajaavuuksia”. Vahvat eivät saa toimia pelkästään oman ”vahvan” omantuntonsa mukaan. Heidän on otettava huomioon myös ”ahdasmieliset” kanssakristityt ja toimittava niin, etteivät loukkaisi tai halveksisi heitä.

Miten tärkeä kehotus nykyajalle! Meidän kirkossamme on nykyisin aivan valtavasti halventavaa urveltamista sitä vastaan, kun ne ja ne ”herätysliikkeet” ovat niin ja niin ahdasmielisiä, että voi kauheaa miten ahdasmielisiä ne voivatkin olla! Ja me emme kyllä ainakaan ole sellaisia, vaan olemme ihan tosi suvaitsevaisia, niin suvaitsevaisia, että sitä ei usko vanha erkkikään!

Oikulliset ja kummalliset

Luther on luullakseni oikeassa, kun tulkitsee tätä kohtaan siten, että tässä Paavali tarkoittaa ”heikoilla” kristityillä muutakin vajaavuutta kuin ahdasmielisyyttä. Hän kirjoittaa:

”Nämä heikot ovat sellaisia, jotka välistä hairahtuvat johonkin julkisyntiin. Samoin heissä on sellaisia, joita sanomme oikkupäisiksi ja kummallisiksi ja sellaisia, jotka ovat helposti tulistuvia ja joissa on muita vikoja. Heidän kanssaan on vaikeata tulla toimeen. Sellaista sattuu varsinkin miehen ja vaimon, isännän ja rengin, esivellan ja alamaisten kesken.”

Tällaisten ”heikkojen” kestäminen, alkukielessä ja v. 1938 käänöksessä ”heikkojen vajaavuuksien kantaminen” on sitä, että säälimme häntä auttamistarkoituksessa, sen sijaan, että jättäisimme hänen vikansa hänen itsensä kannettavaksi.

Luther kirjoittaa edelleen:

”Niinpä tämä luku opettaa meille, että meidän tulee - - ottaa lähimmäistemme hengelliset viat kantaaksemme parantaaksemme ja karkottaaksemme ne.”

Se ei tarkoita mestaroimista ja alentuvaa yläpuolelle asettumista. Se tarkoittaa aktiivista kärsivällisyyttä, joka ei suutu toisen kristityn rasittavuudesta, oli se sitten mitä tahansa.

Jeesus rasittavan lähimmäisen sietämisen esikuvana

Esimerkiksi Paavali asettaa Jeesuksen:

Ei Kristuskaan ajatellut itseään. Onhan kirjoitettu: ”Sinun herjaajiesi herjaukset ovat osuneet minuun.” (Room. 15:3)

Tuossa Paavali lainaa Psalmin 69 jaetta 10:

”Sillä kiivaus sinun huoneesi puolesta on minut kuluttanut, ja niiden herjaukset, jotka sinua herjaavat, ovat sattuneet minuun.”

Minusta on hieman vaikea ymmärtää, miten tuo psalminkohta liittyy tähän nyt käsiteltävään teemaan, rasittavien ihmisten vajaavuuksien ”kantamiseen”.

Voisiko Paavalin ajatus mennä näin?: Kristus ei ajatellut vain itseään ja omaa henkistä kasvuaan. Hän hakeutui myös sellaisten ihmisten seuraan, jotka suhtautuivat Jumalaan joskus herjaavasti. Hän ei kuitenkaan jättänyt heitä, vaikka heidän puheensa Jumalaa vastaan sattuivat häneen itseensä.

Tätä Jeesuksen esimerkkiä noudattavat nykyisin esimerkiksi sellaiset evankeliumin julistajat tai diakoniatyöntekijät, jotka tekevät työtään vankiloissa tai kapakoissa tai syrjäytyneiden parissa. Heihin sattuu sellainen karkea kielenkäyttö, joka ei kaihda pyhienkään arvojen herjaamista. Silti he eivät vetäydy erilleen näistä ihmisistä, vaan kantavat heidän rasittavaa ja rujoa tilaansa, jopa oman hengellisen hyvinvointinsakin kustannuksella.

Pyhistä kirjoituksista

Seuraavaksi Paavali perustelee sen, miksi hän saattoi juuri edellä käyttää Raamatun paikkaa, joka näyttää sopivan noinkin heikosti tähän teemaan.

Kaikki, mitä pyhät kirjoitukset sisältävät, on kirjoitettu meille opiksi, jotta saisimme siitä kestävyyttä, lohtua ja toivoa. (Room. 15:4)

Pyhät kirjoitukset tarkoittaa tässä Raamattua, Vanhaa testamenttia. Se ei ole pelkästään ihmisten kirjoittamaa tekstiä. Ei, vaan Jumalan Pyhä Henki on käyttänyt inhimillistä kirjoitus- ja tekstien toimitusprosessia hyväkseen saadakseen sen kautta kirjoitetuksi tekstejä, joissa hän itse puhuu.

Tuollainen pyhä teksti ei ole tarkoitettu ainoastaan niille ihmisille, joille sen inhimilliset kirjoittajat sen alunperin osoittivat. Jumalan on ottanut sen erityiseen käyttöönsä ja puhuu sen kautta myös muille ihmisille, satoja tai tuhansia vuosia tekstin alkuperäisten vastaanottajien jälkeen eläneille ihmisille; meillekin tänään täällä Suomessa.

Ja mitä Jumala haluaa tuollaisen pyhän tekstin kautta tehdä? Hän haluaa opettaa meitä, opettaa sellaisia asioita, joista saamme kestävyyttä, lohtua ja toivoa.

Ihan vastaavaa sanotaan 2. Timoteuksen kirjeessä:

Mutta pysy sinä siinä, minkä olet oppinut ja mistä olet varma, koska tiedät, keiltä olet sen oppinut, ja koska jo lapsuudestasi saakka tunnet pyhät kirjoitukset, jotka voivat tehdä sinut viisaaksi, niin että pelastut uskon kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa. Jokainen kirjoitus, joka on syntynyt Jumalan Hengen vaikutuksesta, on myös hyödyllinen opetuksiksi, nuhteeksi, ojennukseksi, kasvatukseksi vanhurskaudessa, että Jumalan ihminen olisi täydellinen, kaikkiin hyviin tekoihin valmistunut. (2. Tim. 3:14–17).

Tuon kohdan mukaan Raamatun pyhä sana voi vaikuttaa muutakin hyödyllistä kuin antaa lohdutusta, kestävyyttä ja toivoa. Sen kautta Jumalan Pyhä Henki voi myös pysäyttää väärällä tiellä olevan ihmisen, nuhdella ja ojentaa häntä. Näin hän saa ihmisen lopettamaan pakomatkinsa ja

kääntymään Jumalan puoleen. Silloin Raamattu pääsee tekemään varsinaisen tehtävänsä, lahjoittamaan vanhurskauden eli Jumalalle kelpaavuuden. Ja kasvattamaan sen omistamisessa yhä enemmän.

On oikeastaan aika mielenkiintoista, että Paavali vasta tässä kohdassa kirjettään paljastaa syyn sille, miksi hän on koko ajan pitkin matkaa siteerannut Vanhaa testamenttia. Syynä on se, että Pyhiä kirjoituksia eli Vanhaa testamenttia ei ole kirjoitettu yksin muinaisia ihmisiä varten. Ei, vaan sen kautta Jumala puhuu meille yhä tänään.

Paavalin aikana Raamattu oli tosiaan vain Vanha testamentti. Uutta testamenttia ei vielä ollut olemassakaan. Tuskin Paavali itse aavisti, että Jumala otti hänen kirjoittamansa kirjeet käyttöönsä ja antoi niissä ihmiskunnalle Pyhien kirjoitusten toisen osan, Uuden testamentin. Mutta juuri niinhän tällekin Paavalin Rooman seurakunnan kristityille kirjoittamalle kirjeelle on käynyt. Sen kautta Jumala puhuu myös meille, 2010 –luvun suomalaisille kristityille. Ja hän tekee sen edelleen samasta syystä kuin miksi hän antoi Vanhan testamentin: nuhdellakseen, ojentaakseen, antaakseen vanhurskauden, lohduttaakseen, kasvattaakseen uskossa, jne.

Yksimielisyydestä

Seuraavaksi Paavali palaa jälleen kehotuksiin:

Jumala, jolta kestävyys ja rohkaisu tulevat, antakoon teidän olla keskenänne yksimielisiä Kristuksen Jeesuksen tahdon mukaisesti, niin että te yksimielisesti, yhdestä suusta ylistäisitte Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumalaa ja Isää. (Room. 15:5–6)

Kun kristityt elävät siten, että kantavat toistensa puutteita, silloin mahdollistuu sydänten yhteys ja se pysyy ehjänä. Se on Jeesuksen tahto. Silloin kristityt ylistävät Jeesuksen Jumalaa ja Isää yksimielisinä, kuin yhdestä suusta.

Minusta tätä on nykyaikana hyvin tärkeätä painottaa. Nykyisin kun puhutaan niin paljon kristittyjen ”moniäänisyydestä” tai ”moniäänisestä kansankirkosta”, että vahto vaan suupielistä lentää.

Mutta eihän tuo ole kovin raamatullista eikä edes kovin järkevää. Miksi ei lainkaan puhuta ”yksimielisestä Kristuksen kirkosta”? Tai edes pyritä vahvistamaan sitä?

Tietenkin asia on toisaalta niin, että eri kirkkokunnissa ja eri herätysliikkeissä on erilaisia painotuksia. Niiden erilaisuus voi olla jopa rikkautta, sillä niiden kautta kristityt antavat rikkaan ja monipuolisen todistuksen Herrastaan, joka on niin rikas ja ihmeellinen, että mikään yksi suuntaus ei voi tyhjentävästi kuvata sitä, mitä hän on meille lahjoittanut luomistyössään, ihmiseksi syntymässään, ristinkuolemassaan, ylösnousemisessaan ja Pyhän Hengen lähettämisessä.

Mutta silti: Tätä enemmän Uusi testamentti painottaa kristittyjen ykseyttä ja yhtä ja yksimielistä uskoa: ”Yksi kaste, yksi usko, yksi Herra.” Tai otetaanpa Jeesuksen rukous meidän krisittyjen puolesta:

Mutta en minä rukoile ainoastaan näiden edestä, vaan myös niiden edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun, että he kaikki olisivat yhtä, niinkuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa, että hekin meissä olisivat, niin että maailma uskoisi, että sinä olet minut lähettänyt. Ja sen kirkkauden, jonka sinä minulle annoit, minä olen antanut heille, että he olisivat yhtä, niinkuin me olemme yhtä - minä heissä, ja sinä minussa - että he olisivat täydellisesti yhtä, niin että maailma ymmärtäisi, että sinä olet minut lähettänyt ja rakastanut heitä, niinkuin sinä olet minua rakastanut. (Joh. 17:20–23)

Kyllä tämän Jeesuksen rukouksen ja edellä lainatun Paavalin kehotuksen pitäisi hillitä tuota vaahtoamista ”moniäänisen kansankirkon” puolesta. Kyllä vielä sitäkin olennaisempaa on kirkon yhteys perusasioissa. Vain jos me olemme pelastuksemme perustasta yksimielisiä, voimme me antaa uskottavan todistuksen Jeesuksesta ja siitä, mitä hän on ihmiskunnan hyväksi tehnyt.

Joskus tällainen yksimielisyys vaatii sulkemaan kirkon ulkopuolelle sellaisen opetuksen, joka ei enää ole yksimielisen Kristuksen kirkon kanssa pelastuksen perusasioista samaa mieltä. Tämä unohdetaan nykyisin liian usein. Unohdetaan, että Pyhissä kirjoituksissa Paavali sanoo näinkin:

”Teidän omasta joukostanne nousee miehiä, jotka julistavat totuudenvastaisia oppeja, vetääkseen opetuslapset mukaansa. Olkaa siis valveilla ja muistakaa, että minä kolmen vuoden ajan olen lakkaamatta, yötä päivää kyynelsilmin opastanut itse kutakin teistä.” (Apt. 20:30–31).

Tai vastaavanlainen kohta 2. Pietarin kirjeestä:

”Israelin kansan keskuudessa esiintyi kuitenkin myös vääriä profeettoja, ja samoin on teidänkin joukkoonne ilmestynvä vääriä opettajia. He salakuljettavat teidän keskuuteenne tuhoisia harhaoppeja, jopa kieltävät herransa, joka on ostanut heidät omikseen.” (2. Piet 2:1)

Jumalan ylistämisestä ja kirkon ykseydestä

Hyväksykää siis toinen toisenne, niin kuin Kristuskin on hyväksynyt omikseen teidät, Jumalan kunniaksi. Tarkoiton tätä: Kristus on tullut palvelemaan juutalaisia. Hän on tullut vahvistamaan isille annetut lupaukset osoittaakseen, että Jumala pysyy sanassaan. Hän on tullut myös, jotta muut kansat saisivat ylistää Jumalaa hänen laupeudestaan, niin kuin on kirjoitettu: ”Siksi ylistän sinua kansojen keskellä, laulan kiitosta sinun nimellesi.” Ja edelleen: ”Riemuitkaa, kansat, yhdessä hänen kansansa kanssa.” Ja vielä: ”Kiittäkää Herraa, kaikki kansat! Ylistäkää häntä, kansakunnat!”

Jesaja taas sanoo: ”Iisain juuresta nousee verso, joka kohoaa kansojen hallitsijaksi. Häneen kansat panevat toivonsa.”

Paavali puhuu tuossa Jumalan ylistämisestä. Se tarkoittaa sellaista Jumalan kiittämistä, jossa häntä kiitetään hänen itsensä tähden. Ei siis pelkästään siitä, että hän lahjoittaa hyviä asioita ja menstystä. Vaan kiitetään siitä syystä, että saadaan maistaa Jeesuksen kautta Jumalaa itseään, hänen Pyhässä Hengessään.

Jumalan ylistäminen on siksi yhdessä mielessä koko kristittynä olemisen ja kirkon olemassaolon päämäärä ja syy. Ylistämisessä ollaan Jumalan yhteydessä Jeesuksen kautta. Ylistämisessä usko toteutuu ja ihminen on hengessään yhtynyt Jumalan Henkeen.

Jumalayhteyden edellytyksenä ja toisaalta seurauksena on yhteys ja yksimielisyys muitten kristittyjen kanssa. Niinkuin Jeesus sanoi edellä lainatussa kohadassa Johanneksn evankeliumia: ”että he olisivat yhtä, niinkuin me olemme yhtä - minä heissä, ja sinä minussa - että he olisivat täydellisesti yhtä”.

Kuten sanottua, se toteutuu yhdellä merkittävällä tavalla juuri yhteisessä Jumalan ylistämisessä. Siksi yhteinen jumalanpalvelus eli messu on niin tärkeä.

Siellä voi kokea sitä, mihin Paavali tämän osion loppukehotuksestaan päättää:

Toivon Jumala täyttäköön ilolla ja rauhalla teidät, jotka uskotte, niin että teillä Pyhän Hengen voimasta olisi runsas toivo (Room. 15:13)